

„Онова, което не ни убива, ни прави по-силни“ - Фридрих Ницше
(философско есе)

Теодора Костадинова 10в клас

„Онова, което не ни убива, ни прави по силни“ е често използван цитат на Фридрих Ницше от много хора преди и сега. И въпреки че някои не разбират какво послание носи, те все пак обичат да го цитират. Ние използваме думите му за собствените си дребнави житейски драми, за които смятаме че никога не могат да се променят.

Фридрих е искал да покаже, че този негов цитат може да бъде използван само от свръхчовека. Този, който е готов да се впусне в предизвикателството, от което знае че може да пострада, да търси изпитанията сам, за да тества всяка частица от себе си и да превърне волята си в най-твърдия елемент в природата, да иска да преоткрива все нови и нови чувства и моменти, за да създава спомени.

Човек се ражда с мисълта за живот – първи стъпки, думи, желания. От деца сме научени да се стремим към целите си и да следваме пътя на мечтите си. Ами ако знаехме, че с времето тези идеали не могат да бъдат постигнати и преживяни, бихме ли се отказали от тях? Бихме ли започнали да строим нови надежди, които да ни отведат към желания от нас живот? Повечето хора най-вероятно няма да се борят, защото това е лесния начин. Трудният - малцина ще го предпочетат. Итересното в един живот са точно изненадите, които съдбата е подготвила.

Ние, хората, живеем на една и съща земя, дишаме един и същ въздух, споделяме една и съща съдба, но в същото това време имаме различни нужди, мисли, разбирания и надежди. Животът може да бъде жесток за едни и мил за други, понякога самите ние решаваме с какви очи ще го погледнем. Трябва да се научим да преодоляваме и надскачаме страховете си, да се борим до последен дъх, да преминаваме границите на възможностите си. Вярата, надеждата, силата, волята, които човек притежава са духовната мощ, за да се справи с трънливия път на живота.

В първоначалните си години авторът на „Онова, което не ни убива, ни прави по-силни“ учи в частно училище, но показвайки заложбите си в музиката и езиците е приет в известното средно училище Шулпфорта. След като завършва, той отива да учи теология и класическа филология в Бонския университет и не след известно време той решава да прекрати обучението си по теология и се отказва от религията, спечелвайки недоволството на майка си. Минават години и той се включва във военните служби, но претърпява тежък инцидент с езда и става негоден. Дори и в „кариерата“ си на писател му е било изключително трудно, защото е получавал доста лоши отзиви. Ницше открито коментира изолацията, която чувства от филологическата общност и се опитва да се добере до позиция във философията в Базел, но това е неуспешно.

Животът сякаш му казва „Ще ти дам още нещастие“ и след време Ницше преживява психически срив. Той бива отвеждан в много психиатрични клиники и е бил обект на доста лечения, но нито едно е било успешно. Ницше претърпява два мозъчни удара, които го парализират и го оставят в състояние, в което не може да говори и ходи. След като се разболява от пневмония, той получава нов удар през нощта и умира.

Ницше пише в „Ессе Ното“ за страха си, че някой ден името му ще се смята за свято. Сестра му събира „Воля за власт“ от непубликуваните тетрадки на Ницше и я издава след смъртта му. Но дори и тогава, когато вече не е жив трудностите не свършват. Тъй като сестра му подрежда книгата, единомудно се смята, че произведението не отговаря на замисъла на Ницше.

Животът на Фридрих не е бил от най-лесните, но той си казва „Не ми е известна по-добра цел в живота от това да умреш в опит да постигнеш великото и невъзможното“. Това е доказателство, че колкото и трудности да е преживявал в живота си е бил готов да докаже, че е достатъчно силен да ги преодолее.

Всеки сам избира колко да бъде силен в живота си. Хората успели да преборят лошите моменти са силните хора. Не можем да надникнем в бъдещето си. Няма как да знаем дали ни очаква нещо лошо или добро. Но знаем, че каквото и да има зад тази врата ние сме готови да го посрещнем. Ако е добро ще има усмивки и искрящи погледи. Ако е лошо – ще се борим. Ще се борим до край. Ще се борим до толкова до колкото искаме. Защото един велик човек е казал: „Това, което не ни убива, ни прави по-силни“!